

DE
DUISTERE
KANT

THRILLER

ROSE
Karen

ROSE

Karen

De duistere kant

De Fontein

Proloog

Cincinnati, Ohio, vrijdag 18 december, 23.15 uur

Andy's lichaam schokte en zijn ogen schoten open. Hij was wakker geworden van zijn eigen rilling. *Koud*. Hij had het zo verdomde koud. *Beweeg dan, verdorie. Laat je bloed –*

Zijn geheugen kwam terug en daarmee een verdwazende paniek.

Hij kon zich niet bewegen. Hij was vastgebonden. Iemand had hem vastgebonden en hier achtergelaten. Waar hiér ook mocht zijn.

Gil dan, verdomme, schreeuw om hulp. Hij zoog lucht in longen die aanvoelden alsof ze in brand stonden en zijn lichaam kromp ineen bij de raspende hoestbui die volgde.

Nee, wist hij nog. Niet schreeuwen. Zijn hoofd deed nog pijn van de laatste keer. Hij was één keer eerder wakker geworden en had toen gegild. Hoelang geleden? Het was toen donker geweest. Het was nu ook donker.

De man was gekomen toen hij schreeuwde. Gekleed in het zwart. *Natuurlijk*. De slechteriken droegen toch altijd zwarte kleren?

Want dit was een slechterik. Andy had om hulp geroepen. Van wie dan ook. Maar Man-in-het-Zwart had hem zo hard tegen zijn hoofd geschopt dat hij sterretjes zag. Dat had hem rap het zwijgen opgelegd.

Maar dat was niet geweest wat hem weer in slaap had gebracht. O nee. Hij vocht om te slikken, want zijn angst was een levend iets dat zijn borst met ijs vulde en zijn keel dichtkneep. De man had een stinkende lap meegebracht en die op Andy's gezicht gedrukt. Hij had geprobeerd geen adem te halen, maar de man had hem een harde stomp in zijn maag gegeven, waardoor hij gedwongen was geweest naar adem te snakken en wat er ook in die doek zat in te ademen.

Net als in die steeg.

Ja, ja. Andy kon zich nu de steeg weer herinneren, het straatje ach-

ter Pies&Fries. Het was zijn pauze geweest en hij was naar buiten gegaan om te roken. Iemand had staan wachten. Het was al donker en Andy had die vent pas gezien toen hij een lucifer aanstak en zelfs toen had hij geen gezicht gezien. Of een lijf. De plotselinge lichtflits en de schaduw aan de rand van zijn gezichtsveld waren alles wat hij had gezien.

Wie heeft me dit aangedaan? Waarom? Hij had geen vijanden. Niet meer. Niet hier, in ieder geval.

Hij was opnieuw begonnen. Echt waar.

En nu zou hij hier sterven. *Waar dat hiér ook mag zijn*, dacht hij bitter.

Ik zal mijn eindexamen missen en ik had allemaal tienen. Zelfs voor Engelse literatuur. Hij had ook vreselijk hard gewerkt voor die tien.

Maar dat deed er op dit moment niet toe. Niets deed er op dit moment toe.

Ik moet hier weg. Voor hij terugkomt. Wie hij ook mag zijn.

Ik moet hier weg. Ik moet Linnie zoeken. Ik heb nooit tegen haar gezegd dat ik van haar hou. Dat moet ik haar vertellen. Ik moet tegen haar zeggen dat ik het niet meende. Dat ik niets ervan meende. Ze hadden ruzie gehad. Hij had vreselijke dingen gezegd. Ze zou denken dat hij had gemeend wat hij zei. Dat hij was weggelopen. Zoals verder iedereen in haar leven had gedaan. Zoals iedereen in hun leven had gedaan.

Ik heb een fout gemaakt. Zij kon het niet zijn geweest die hij die dag had gezien. Met een andere man. Ze had het zo hardnekkig ontkend toen hij haar zijn beschuldigingen had toegeschreeuwd. Zijn woede. Zijn pijn. Ze was achteruit gewankeld, huilend en nog steeds ontkennend. Toen was ze gevluht. *En ik heb haar laten gaan.*

En toen, toen hij eenmaal was gekalmeerd, had hij haar gelooft. Zoiets zou ze nooit doen. Kon ze niet doen. *Ik geloof je.* Maar dat had hij niet tegen haar gezegd. Nog niet. *Dat zal ik ook nooit kunnen als ik hier niet wegkom.*

Hij worstelde met de touwen waarmee zijn handen en voeten vastgebonden waren. Maar het enige wat hij bereikte was dat het touw brandwonden veroorzaakte. Hij zakte in een hoopje op het koude beton, maar net in staat om de snik in te houden die hem van binnenuit dreigde te verscheuren. Het kwam eruit als gejammer. Heel zacht gejammer.

Wees verdomme een kerel. Doe iets. Red jezelf.

Maar het had geen zin. *Ik ga hier sterven.*

Je kunt niet sterven. Je komt van te ver. Je hebt te hard geknokt.

Voor niets. Ik ga hier dood.

Hij had het zo koud. Hij kon het ijskoude beton door zijn dunne trui en sokken voelen. Ze hadden zijn parka en zijn schoenen afgepakt. Alles was nog nieuw. *Nieuw voor mij, in ieder geval.* Hij had de spullen pas vorige week gekocht in een tweedehandswinkel. Hij had zijn schoolgeld betaald en had nog net voldoende overgehad om winterkleren te kopen. Want de kleren van het jaar ervoor pasten allemaal niet meer.

Want ik ben eindelijk gegroeid. Hij had jaren gewacht om groot genoeg te worden om terug te vechten. Eindelijk was het zover. *En een of andere klootzak propt een stinkende doek onder mijn neus en ik ga knock-out.*

Wie? Wie kon dit hebben gedaan? *Wie zou het verdomme willen doen?* Het was geen beroving. Nadat hij in de winkel had betaald voor de parka en de schoenen had hij nog maar twintig dollar op zak – en dat was allemaal fooi van de avonddrukte in het restaurant. De rest – de volle honderdtweeënveertig dollar en zes cent die hij nog bezat – stond op zijn bankrekening.

Niemand bij zijn volle verstand zou hem willen beroven en de enige persoon die de schurft aan hem had zat in de gevangenis.

Dat gestoorde wijf zat in de bak, toch? Een nieuwe golf paniek rolde over de vorige. De rechter had haar voor vijftien jaar opgeborgen. Daar waren er nog maar drie van om.

O god. Als ze vrijkomt, ben ik dood. Andy begon te hijgen, te hyperventileren. De politie zou het hem toch wel hebben verteld?

Nee, Einstein, want zij weten ook niet waar je uithangt. Je bent gevlucht, weet je nog? Je hebt een andere naam aangenomen. Nergens je nieuwe adres achtergelaten.

De enige mensen die wisten dat hij hier was waren Shane en Linnie. Linnie... ze zou nooit meer iets met hem te maken willen hebben, dacht hij en hij sloot zijn ogen. *De dingen die ik heb gezegd... Het spijt me zo.*

Shane kwam altijd meteen als Andy belde. Maar Andy had niet gebeld. Hij had ook niet gereageerd op Shanes telefoontjes nadat ze allebei hun eigen weg waren gegaan. *Want ik wilde opnieuw beginnen.*

Net als Shane had gedaan. Shane was nooit bang.

Er biggelde een traan over Andy's wang. *Ik haal de ochtend niet.*

Niet als ze hem hier de hele nacht hielden. Dan zou hij doodvriezen.

Doe iets. Wees verdomme een kerel. Bedenk een manier om die touwen los te krijgen voor hij terugkomt en je weer dwingt om door die stinkende lap te ademen.

Bedenk een manier om je te bevrijden zodat je Linnie kunt gaan zoeken. Dan kun je het haar vertellen.

Er lag niets op de vloer wat hij kon gebruiken om zich los te maken. Geen metaal met een scherpe rand. Zelfs geen plastic. Zelfs geen steen. Niets.

Het was alleen maar beton en ruwhouten muren. Iemand had een paar planken tegen elkaar getimmerd om een schuurtje te maken. Er zat geen cement of glaswol of wat dan ook tussen de planken – niets om de kou buiten te houden. Het zou alleen maar erger worden.

Andy bleef doodstil liggen toen hij buiten het breken van een takje hoorde. Er kwam iemand aan.

Misschien kwam er hulp. Misschien zijn ze gekomen om me naar huis te brengen.

Maar toen ging de deur open en de moed zakte hem in de schoenen. Het was die man weer, nog steeds gekleed in het zwart. Zonder iets te zeggen pakte de man hem op en slingerde hem in de brandweergreep over zijn schouder.

Er ging een golf van pijn door Andy's hoofd. De rest van zijn lichaam was zo koud dat het helemaal verdoofd was. Hij zag de grond voorbijtrekken terwijl de man hem over een erf droeg dat bedekt was met het dunne laagje sneeuw dat twee dagen eerder was gevallen. Zijn lichaam kreeg een klap toen de man de deur opendeed en...

O mijn god. Warm. Het was zo warm. Zijn voeten leken in brand te staan door de naalden die toen de bloedsomloop weer op gang kwam zo erg begonnen te prikken als hij nog nooit had meegemaakt. Er ontsnapte opnieuw een jammerkreet aan zijn lippen.

'Leg hem daar neer,' zei een stem kalm. Een man. Ouder. De stem klonk zo dreigend dat Andy opnieuw begon te rillen.

Weer trok er pijn door hem heen toen de man in het zwart hem voorover op de bank smet. Een oude bank. Muf.

Er klonk een nieuwe stem die een angstige kreet slaakte, een vrou-

wenstem en... bekend. *O god. Bekend.* 'Waarom?' vroeg ze. In dat ene woord klonk fysieke pijn door. 'Waarom hij? Hij heeft hier niets mee te maken.'

'Omdat ik hem nodig heb,' zei de man. 'Zet hem overeind.'

Man-in-het-Zwart rukte aan de kraag van Andy's dunne trui en hees hem in een zittende houding. Hij bevond zich in een kantoortje met oud, haveloos meubilair. *In een garage?* Hij kon olie ruiken.

Andy staarde in het zwakke licht van een enkele lamp naar de man die hem had overmeesterd.

Hij was... níemand. Niemand die Andy ooit had gezien. Niet oud, eerlijk gezegd. Maar ook niet jong. Een jaar of veertig, vijftig misschien? Het was in het halfduister moeilijk te zeggen. Hij maakte een lange en sterke indruk en de mouwen van zijn gesteven witte overhemd spanden om zijn biceps.

Hij was niet iemand die Andy kende en zeker niet iemand die hij tegen zich in het harnas zou durven jagen.

Maar de vrouw... *O god, Linnie.* Zij wist wie de man was. Dat was duidelijk af te lezen aan de uitdrukking op haar bleke, meelijwekkend magere gezicht. Haar gezwollen, beurse gezicht.

'Linnie?' bracht Andy schor uit. Deze man was gevaarlijk. En hij had hen allebei.

Misschien is het een vergissing. Misschien zijn we allebei een vergissing. Hij wilde iemand anders ontvoeren.

Maar toen schudde Linnie haar hoofd. Ze weigerde hem aan te kijken. 'Het spijt me,' fluisterde ze. 'Het spijt me zo, Andy.'

Geen vergissing dus. Het was niet de bedoeling van de man geweest om iemand anders te ontvoeren. Of in ieder geval was het zijn bedoeling geweest om Linnie te pakken.

Dit moet hem zijn. Andy had ze een motelkamer zien binnengaan. Hij had ze... samen gezien. 'Wie ben je?' vroeg Andy, leeg en kapot. 'Wat willen jullie?'

'Jou, meneer Gold. Meer in het bijzonder: jouw diensten.'

'Mijn diensten?' herhaalde Andy stompzinnig. 'Wat voor diensten? Ik ben kélner, verdomme. Ik studeer Engelse literatuur. Jullie verwarren me met iemand anders.'

De man wendde zich tot Linnie. 'Hij weet het niet, hè, Linnea?' vroeg hij en Andy's maag draaide om. Linnie wist waarom ze waren ontvoerd.

Linnie sloot haar ogen. ‘Nee,’ fluisterde ze. ‘Hij denkt dat je mijn minnaar bent.’

De man lachte snuivend. ‘Minnaar? Ja dag. Vertel hem hoe het zit.’

Linnie schudde haar hoofd en drukte zich tegen de rugleuning van de stoel waarin ze zat. Ze wendde haar gezicht af. Haar bont en blauwe gezicht.

Andy boog zich plotseling woedend voorover. Maar nog steeds vastgebonden. ‘Je hebt haar geslagen? Je hebt haar geslágén?’

‘Ik heb haar helemaal verrot geslagen,’ zei de man met een gemene glimlach. Hij gaf haar nog een klap met de rug van zijn hand en ze jankte van pijn. Als een hond. ‘Vertel het hem, Linnie,’ beval hij spottend.

‘Linnie?’ Andy’s trillende stem schoot een octaaf de hoogte in. Zijn hart ging zo tekeer dat dat het enige was wat hij nog kon horen. ‘Me wat vertellen? Wie is die vent?’

‘Vertel het hem,’ beval de man. ‘Hij heeft er recht op om te weten waarom hij hier is.’

Andy voelde brandende gal opborrelen in zijn keel. Afgrijzen had zich in zijn ingewanden genesteld als een laag bedorven vet. ‘Linnie, alsjeblieft?’

‘Hij is mijn... pooier.’ Ze spoog het woord uit.

Andy’s mond viel open door de schok, maar hij zei niets. Haar póóier? Linnie was een prostituee? Nee, dat kon niet waar zijn. *Als ze geld nodig had gehad, zou ze naar mij zijn gekomen. Ze zou het me hebben verteld. Ja toch?*

Hij hield al jaren van haar. Ze zouden ooit gaan trouwen. Want hij zou de moed hebben gevonden om haar te vertellen wat hij voelde. Uiteindelijk. Dat zou hij echt hebben gedaan.

Ik had tegen haar moeten zeggen dat ik van haar hou. Zijn ogen prikten. Want dat deed hij nog steeds.

De glimlach van de man was puur kwaadaardig. ‘En?’ spoorde hij haar met fluwelen stem aan. ‘Van wie ben je, Linnea?’

Er ontsnapte haar een snik. ‘Van jou.’

‘Ja, je bent mijn eigendom.’ De man schoof haar aan de kant als een stuk vuil. ‘Je bent van mij. Vergeet dat niet, bitch,’ snauwde hij. ‘Doe je mond dicht, meneer Gold. Het ziet er heel onaantrekkelijk uit.’

Onaantrekkelijk. Het woord leek tussen hen in in de lucht te han-

gen. Trillend als een pas beroerde snaar. *Onaanrekkelijk?* Andy slikte hoorbaar. ‘Dat doe ik niet,’ zei hij wanhopig. ‘Ik ga me niet aantrekkelijk maken. Ik ga mezelf niet verkopen.’

De man staaarde hem een ogenblik aan en wierp toen lachend zijn hoofd in de nek. ‘Dacht je dat ik jou zou verkopen? O jongen, hoe kom je erbij? Jij gaat niet tippelen. Je gaat moorden.’

Andy kromp ineen op de bank. ‘Nee. Dat doe ik niet.’

‘Jawel, dat doe je wel.’ De man streek het haar uit Linnie’s ogen. Het zou een teder gebaar zijn geweest als het niet vergezeld was gegaan van vreselijke verachting. ‘Want als je het niet doet, dan jaag ik haar een kogel door het hoofd.’ Hij tikte op haar voorhoofd. ‘Precies hier.’

Nee. Nee. Gewoon... nee. Andy’s borst werd samengeknepen toen Linnie een jammerkreet slaakte. ‘Nee,’ kreunde ze. ‘Alsjeblieft. Ik zal het doen. Laat mij het doen.’

De man gaf haar weer een klap. ‘Hou je kop!’ grauwde hij. ‘Hij moet het doen.’

Andy’s longen begonnen weer te functioneren en hij snakke te snel en te scherp naar adem. ‘Dit kun je niet maken. Je kunt haar niet vermoorden. Dat... kan gewoon niet.’

De glimlach van de man deed zijn mondhoeken krullen en bij Andy liepen de rillingen over de rug. ‘Neem haar mee,’ zei hij tegen de man die Andy als een zak meel over zijn schouder had gegooid. ‘Laat hem zien waartoe we in staat zijn.’

‘Nee.’ Linnie kreunde het woord. ‘Alsjeblieft niet.’

De man in het zwart gooide Linnie net zoals hij met Andy had gedaan over zijn schouder en droeg haar het vertrek uit. Een minuut later begon Linnie te gillen. Afschuwelijk, vreselijk te gillen. Hij deed haar pijn. De man in het zwart deed haar pijn.

En er was niets wat Andy kon doen om hem tegen te houden.

Hij sloot zijn ogen, niet langer in staat de triomfantelijke grijns van de man aan te zien. *Haar pooier.* Deze man was haar pooier. Ze had beloofd dat dat niet zou gebeuren, dat had ze belóófd. Ze hadden in het pleeggezin een verbond gesloten – Linnie, Shane en hij. Ze hadden beloofd dat hoe moeilijk het ook zou worden, ze nooit hun lijf zouden verkopen. Dat had ze belóófd.

Ze had gelogen. En op dat moment wist Andy niet wat er meer pijn deed – de wetenschap dat ze hun verbond had verbroken of dat

ze duidelijk wanhopig genoeg was geweest om dat te doen. *Of dat ze niet eerst naar mij is gekomen voor hulp.*

De man stak een sigaret op, inhaleerde diep en blies een dunne sliert rook uit. ‘En, meneer Gold, wat wordt het? Meer van dit? Mijn partner kan haar een heel lange tijd laten gillen. Of kan ik erop rekenen dat jij het leven van je vriendin redt?’

Andy opende zijn ogen. Dwong zichzelf naar de man te kijken die hun leven zo nonchalant in zijn hand had. De man hield zijn hoofd schuin en luisterde naar Linnie’s gegil.

‘Nou, meneer Gold. Neem een beslissing. Mijn geduld begint op te raken.’

Andy knarste met zijn tanden. ‘Wat wil je dat ik doe?’

I

Cincinnati, Ohio, zaterdag 19 december, 15.30 uur

‘Weet je zeker dat deze jurk kan, Mer?’

Meredith Fallon zuchtte geduldig terwijl ze zich omdraaide naar de jonge vrouw die naast haar liep. ‘Hij ziet er fantastisch uit, Mallory. Jij ziet er fantastisch uit. Heel stijlvol. Niemand zal denken dat je ook maar iets verschilt van welke achttienjarige dan ook die zich net heeft ingeschreven voor een studie.’

Maar er was veel meer aan de hand met Mallory Martin, die uit het opvanghuis was vertrokken waar ze vier maanden had verbleven om te herstellen – en dat was enorm. Er was voor haar nog steeds zo véél om te verwerken. In de tien jaar dat Meredith kinderen en jongvolwassenen bijstond, was ze maar een paar patiënten tegengekomen die erger slachtoffer waren geweest dan Mallory – en nog minder die haar moed bezaten.

‘Ja, maar die melden zich aan voor de universiteit. Ik ga alleen...’ Mallory wendde haar blik af. ‘Verdomme.’

‘Je neemt je leven in eigen hand. Heb ik al gezegd hoe verrekte moedig je bent?’

‘Twee keer. En dat was alleen vandaag.’ Een flauwe glimlach maakte plaats voor een bedremmelde grimas. ‘Ik weet dat ik stom loop te doen door naar complimentjes te vissen. Sorry.’

Merediths zucht was dit keer niet zo geduldig. ‘Wat hadden we ook alweer afgesproken over dat woord?’

“Stom”?’

‘Dat ook. Maar vooral over dat “Sorry”. Schrap ze allebei onmiddellijk uit je vocabulaire.’

Mallory knikte kort. ‘Geschrap.’

‘Mooi. Laten we een beetje doorlopen. Het is niet zo ver meer naar het restaurant en mijn tenen vriezen er bijna af.’

Ze gingen het vieren. Mallory had zich die dag ingeschreven voor het volwassenenonderwijs. De eerste stap op weg naar de middelbareschoolopleiding die haar was ontzegd door het monster dat haar zes lange jaren gevangen had gehouden.

‘Je had ook warme laarzen aan moeten trekken,’ zei Mallory nuffig. ‘Zónder tien centimeter hoge hakken.’

Meredith wierp met een gelukkige glimlach een blik op haar splinternieuwe suède knielaarzen omdat Mallory haar de les las, een kleinigheid, maar zo normáál. Het meisje was een van Merediths favoriete pupillen aller tijden geworden. ‘Maar deze zijn mooier. En ze waren in de uitverkoop.’

Mallory schudde vol liefdevolle ergernis haar hoofd, alsof Meredith een kind was. ‘Je had ze in ieder geval nódig. Dan kunnen ze al die ándere suède laarzen met tien centimeter hoge hakken in je kast gezelschap houden.’

Merediths glimlach vervaagde. Niet vanwege de kritiek, want het was in de eerste plaats duidelijk dat Mallory aan het plagen was en in de tweede plaats kafferden haar vrienden haar al jaren uit vanwege haar boordevolle schoenenkast.

Het was omdat ze ze écht nodig had gehad. Niet zozeer de laarzen, maar ze had íéts nodig gehad. De laarzen waren een vroeg kerstcadeautje voor zichzelf, want het zag er niet naar uit dat ze dat ene cadeau dat ze werkelijk wilde hebben zou krijgen. Afgelopen zomer had het even geleken of het goed zou komen, of ze voor het eerst buiten haar familie iemand zou hebben om tegenaan te kruipen terwijl ze naar de twinkelande lichtjes in haar kerstboom keek.

Het was stom van haar geweest om te hopen. De uren die Adam Kimble en zij samen hadden doorgebracht waren kostbaar geweest en beperkt – en duidelijk voor hem niet zo belangrijk als ze voor haar waren geweest. Ze hadden aan dezelfde zaak gewerkt. De zaak was opgelost en hij was verdwenen. Opnieuw.

Dat vereiste zowel talent als planning, want ze deelden dezelfde vriendenkring. Er waren de afgelopen vier maanden legio mogelijkheden geweest om elkaar per ongeluk tegen het lijf te lopen. Maar dat was niet gebeurd. Uiteindelijk was ze tot de conclusie gekomen dat hij haar met opzet ontliet. En dat deed pijn. Veel pijn.

Alleen had hij haar niet helemaal ontweken. Ze dacht aan de en-

veloppen die ze elke paar weken aantrof in haar brievenbus. Geen naam, geen retouradres.

Die kwamen van Adam. Geen twijfel mogelijk. Pagina's die uit kleurboeken waren gescheurd. De tekeningen waren zorgvuldig ingekleurd met potlood of krijt. Niets buiten de lijntjes. Rechercheur Adam Kimble zorgde ervoor dat hij keurig binnen de lijntjes bleef.

De vroege kleurplaten waren ingevuld in verschillende tinten rood, maar naarmate de weken verstreken was hij meer kleuren gaan gebruiken. Een van de meer recente platen was gedaan met waterverf. Ze had vijftien verschillende kleuren geteld. Het was eerlijk gezegd wat kunstzinnigheid betrof nog niet zo slecht gedaan. En wat zijn boodschap betrof, die was helder: *Ik werk eraan. Het gaat beter. Geef me niet op.*

Of misschien was dat van haar kant de wens die de vader van de gedachte was.

'Meredith?' Mallory's stem klonk verlegen. 'Het spijt me. Ik wilde je alleen een beetje plagen.'

Meredith bleef abrupt midden op het trottoir staan toen ze beseftte dat Mallory voor het restaurant had halt gehouden en haar met een ernstig gezicht stond op te nemen, en dat ze het hele blok in doodse stilte hadden afgelegd. Ze werd overvallen door een schaamte die een bittere smaak in haar mond achterliet. *Dit zou Mallory's dag moeten zijn, maar ik laat het weer over mij gaan.*

Meredith dwong zichzelf tot een glimlach. 'O, dat weet ik, schat,' verzekerde ze. 'Het lag niet aan jou of aan wat je hebt gezegd. Soms verdwaal ik in mijn eigen hoofd.'

'Blij te horen dat dat jou ook kan overkomen. Dan voel ik me beter.'

Meredith glimlachte. 'Blij te horen dat ik kan helpen, ook al maak ik er een zootje van.' Ze wees naar het eettentje. 'Laten we maar naar binnen gaan. Ik hoop dat je het leuk vindt. Ze hebben hier de beste pasta van de hele stad.'

'Mooi, want ik heb honger. Maar ik heb nog wel een vraag,' zei Mallory ernstig.

'Eentje maar?' Meredith moest grinniken toen het meisje haar ogen ten hemel sloeg. Opnieuw, zo normaal. *Wees blij, Meredith. Verlang niet naar iets wat je niet kunt krijgen.* Ze kon Adam niet dwingen haar

te willen en het werd tijd dat ze ophield over hem te zwijmelen. ‘Voor de draad ermee. Wat is je vraag?’

‘Wat gebeurt er als ik mijn rijbewijs haal en weer ga rijden?’

Meredith bleef staan met haar hand op de deurkruk van het restaurant. ‘Pardon?’

Eén kant van Mallory’s mond ging omhoog in een plagende grijns. ‘Nou, als ik het woord “stom” niet meer mag gebruiken, hoe kan ik dan autorijden? Ik bedoel, je hebt het minstens drie keer gezegd toen je naar een parkeerplek zocht. Hoe kan ik rijden zonder dat woord te gebruiken? Of “hufter”? Of “kuuu—” Ze liet de u langgerekt klinken en haar donkere ogen twinkelden. “Kurk”?’

Meredith gooide haar hoofd achterover en lachte luid. ‘Kleine etter.’

Mallory grijnsde, duidelijk ingenomen met zichzelf. ‘Misschien, maar ik heb je wel aan het lachen gemaakt. Echt aan het lachen, bedoel ik.’

Meredith slikte moeizaam. ‘Naar binnen, voor ik in een ijsblokje verander.’ Ze hield de deur open. Haar keel werd dichtgesnoerd, maar om een andere reden. Mallory had een grapje gemaakt. *Om me op te vrolijken*. Dat de jonge vrouw die zo vreselijk misbruikt was op de een of andere manier kans had gezien haar vermogen tot betrokkenheid te behouden... dat maakte Meredith nederig en ze schraapte heftig haar keel.

Haar stem klonk nog steeds schor toen ze tegen de gastvrouw sprak. ‘We hebben gereserveerd onder de naam Fallon.’

‘Deze kant op.’ De gastvrouw, een jonge vrouw die ongeveer net zo oud was als Mallory, ging hun voor naar een tafel bij het raam. ‘De beste plek om mensen te kijken,’ zei ze glimlachend terwijl ze hen plaats liet nemen.

‘En om op een plek waar het warm en comfortabel is te wachten tot het vuurwerk begint,’ zei Meredith.

Mallory’s grote ogen begonnen te schitteren, maar ze wachtte tot de gastvrouw weg was voor ze zich vooroverboog en fluisterde: ‘Vuurwerk? Waar?’

‘Op Fountain Square,’ vertelde Meredith. ‘We gaan eerst lekker eten, lekker lang over onze koffie doen en dan naar buiten om het vanaf de straat te bekijken.’

‘Is dat de reden dat je deze plek hebt uitgekozen?’

‘O, nee.’ Meredith keek met een blik vol genegenheid het restaurant rond. ‘Mijn oma en ik kwamen hier elk jaar met zijn tweetjes na de uitvoering van *De notenkraker*. In die tijd was het ballet in de Music Hall en behoorlijk chic.’ Het was dit jaar na een ingrijpende renovatie weer terug in de Music Hall en Meredith had de meisjes die in Mariposa House verbleven mee willen nemen, maar had daar uiteindelijk van afgezien. De meeste van de meisjes zouden een paniekaanval krijgen vanwege al die mensen. *Misschien volgend jaar.*

‘Hoe chic?’ vroeg Mallory verlangend. ‘In het lang? Handschoenen?’

‘Zo erg was het nou ook weer niet,’ zei Meredith glimlachend. ‘Maar ik trok wel mijn kerstjurk aan met een grote strik in mijn haar en oma droeg haar mooiste zondagse kleren. En parels. Oma had altijd parels om.’

‘Net als jij,’ merkte Mallory op. ‘Je oorhangers. Ik heb je nog nooit zonder gezien. Parels – ze wierp een blik op de handen van Meredith – ‘en armbanden.’

Meredith trok even liefdevol aan een oorring, want haar armbanden waren als onderwerp taboe. ‘Ze waren van mijn oma. Je zou haar leuk hebben gevonden. Ze was puur dynamiet.’

Mallory glimlachte geamuseerd. ‘Een staaf dynamiet met parels.’

‘Dat kun je wel zeggen. Ze had ook altijd een pistool bij zich. Oma was een gehaaide kaartspeler die vloekte als een zeeman, een wapen in haar enorme handtas had en toch iedereen in de waan kon laten dat ze alleen maar een sokken breiende oma was.’

Mallory keek met opgetrokken wenkbrauwen op van het menu. ‘Geen kwaad woord over sokkenbreisters. Ik ken tegenwoordig een heleboel breisters die ook gewapend zijn.’

Meredith lachte snuivend. Haar nieuwste vriendin, Kate, was FBI-agent, scherpschutter en fanatiek breister. Kate bekeerde heel wat van hun vriendinnen tot het breien. Tegenwoordig omvatte hun maandelijkse filmavond behalve wijn en chocola ook breiwol.

Meredith was geen breister, maar ze had al jaren een pistool bij zich, in de zak van haar jasje of veilig weggestopt in een holster aan haar beha. Als therapeute voor kinderen en jongvolwassenen kreeg ze soms te maken met familieleden die haar met geweld bedreigden. Ze oefende regelmatig op de schietbaan, maar had haar wapen gelukkig nog nooit hoeven gebruiken.

‘Ik mis mijn grootmoeder,’ zei Meredith weemoedig. ‘Nadat mijn ouders waren gestorven was ze mijn steun en toeverlaat.’

Mallory hield vragend haar hoofd schuin. ‘Wanneer is ze gestorven? Je oma?’

‘Drie jaar geleden,’ vertelde Meredith, zich er heel goed van bewust dat ze nog nooit persoonlijke informatie had gedeeld met Mallory. *Ik moet Mallory gauw naar een andere therapeut verwijzen.* De gedachte deed pijn. Maar het had eigenlijk al moeten gebeuren. Ze waren de afgelopen maanden veel te dik met elkaar geworden. ‘Ze kreeg een hartaanval. Het was in ieder geval snel. Ze heeft niet geleden. Maar het was een schok, ook al was ze al in de tachtig. Ik was er nog niet klaar voor om haar te verliezen.’

Mallory keek verdrietig. ‘Dat zou ik ook niet zijn geweest. Hoe zit het met je ouders?’

Meredith slikte, want de dood van haar ouders was niet snel of pijnloos geweest. En omdat hun sterfdag dreigend naderde. ‘Vliegtuigongeluk,’ zei ze zacht. ‘Zeven jaar geleden.’

‘O.’ Mallory keek ongerust. ‘En hoe zit het met je grootvader?’

Gedachten aan haar grootvader deden Merediths mondhoeken omhooggaan en ze zag dat Mallory opgelucht ontspande. ‘O, die leeft nog en is een echte dondersteen. Hij is naar Florida verhuisd. Hij heeft een huis aan het strand en gaat elke dag vissen. Hij zegt dat hij elke dag vis vangt, maar ik weet eigenlijk wel zeker dat hij liegt. Misschien ontmoet je hem nog. Hij komt met Kerstmis hierheen.’ Hij liet haar nooit alleen met Kerstmis. ‘Nou, laten we dat menu eens bekijken. Ik ga me helemaal te buiten.’ Ze ging rechtstreeks naar de toetjes. ‘Anders heeft het ook geen zin om elke ochtend te gaan hardlopen.’

Ze probeerde te beslissen welk chocoladetoetje haar beloning zou worden toen ze Mallory naar adem hoorde snakken. Toen Meredith opkeek, deed ze hetzelfde.

Een jonge man stond tussen hun tafeltje en het raam. Hij zag bleek en was doodsbang en stond te trillen als een espenblad. Haar eerste ingeving was om te vluchten en ze had geleerd om haar ingevingen niet te negeren. Maar ze vluchtte niet en legde het menu weg. Ze dwong haar lippen tot een glimlach terwijl ze opstond. Ze stak nonchalant haar hand in de zak van haar jasje en maakte de drukknop van haar holster los. ‘Kan ik u ergens mee helpen?’

De man slikte moeizaam. ‘Het spijt me.’ Toen stak hij zijn hand in zijn zak en haalde een pistool tevoorschijn. ‘Het spijt me,’ fluisterde hij. ‘Het spijt me vreselijk.’

En toen richtte hij het pistool op haar.

Meredith negeerde de geschokte kreten om zich heen. Ze had al eerder gewapende figuren weten te kalmeren. Dat kon ze weer doen. ‘Oké,’ zei ze kalm. ‘Laten we erover praten.’

Hij schudde zijn hoofd. Hij was duidelijk wanhopig. ‘Daar is het te laat voor. Ik moet wel.’

Meredith waagde een blik vanuit haar ooghoeken in de richting van Mallory. Het meisje zat met een glazige blik in haar opengesperde ogen naar de loop van het wapen te staren. Ze was in shock geraakt.

‘Je hoeft het niet te doen,’ zei Meredith met kalme stem tegen de jongeman. ‘We kunnen dit oplossen. Wat het probleem ook mag zijn.’

De jonge man schudde zijn hoofd. ‘Hou gewoon... je mond. Als-jeblijft.’ Het pistool in zijn hand trilde doordat hij heftig over zijn hele lichaam stond te beven.

Hij wil dit niet. Hij wil hier helemaal niet zijn. Hij werd gedwongen.

Meredith stak smekend haar hand uit, terwijl ze met haar andere het pistool uit zijn holster haalde. Ze hield het wapen in haar zak. ‘Doe dit niet. Ik kan je helpen. Hoe heet je, jongen?’

De man schudde opnieuw wanhopig zijn hoofd. ‘Hou je mond! Ik moet nadenken!’ Hij vertrok zijn gezicht, zijn vrije hand schoot omhoog en sloeg tegen zijn oor. ‘Schreeuw niet tegen me! Ik kan niet denken!’

Niemand schreeuwde. Het was volledig stil geworden in het restaurant.

Schizofreen? vroeg ze zich af. Hij had ongeveer de leeftijd waarop het zich vaak openbaarde, maar mensen met schizofrenie deden in het algemeen anderen niets aan. Behalve wanneer ze stemmen hoorden die hun opdroegen op mensen te schieten. Het was dus ook mogelijk dat hij werd gedwongen. Hem kalmeren zou een benadering vragen die daarvan afhankelijk was.

Meredith durfde niet van hem weg te kijken. ‘Duik weg, Mallory,’ zei ze kalm.

‘Nee!’ schreeuwde de man en zijn ogen vlogen naar Mallory’s lijk-

bleke gezicht. 'Blijf allemaal zitten.' Hij richtte het pistool op Mallory en toen weer op Meredith. 'Verroer je niet!'

Meredith maakte gebruik van het feit dat hij even afgeleid was om haar pistool uit haar zak te halen. Haar hand beefde niet toen ze het op de man richtte, wiens ogen nog groter werden.

De enige geluiden waren het zware ademen van restaurantgasten en af en toe een gedempte snik van angst.

'Leg het pistool weg, schat,' zei Meredith zacht. 'Ik wil je niets aandoen. Ik weet dat je mij ook niets wil aandoen.'

De jonge man jammerde. Hij was nauwelijks ouder dan Mallory. *Eigenlijk gewoon een jongen. Een bange jongen.* 'Ik kan dit niet,' fluisterde hij.

'Dat weet ik,' zei Meredith troostend. 'Ik weet dat je het niet kunt. Het is al goed. Laat alsjeblieft je wapen vallen. Laat me je helpen. Ik wil je helpen.'

'Hij zal haar vermoorden,' fluisterde de jonge man met schorre stem.

Wie? wilde ze vragen, maar dat deed ze niet. Het was veel belangrijker om hem te kalmeren. 'We kunnen je helpen. Ik weet het zeker. Alsjeblieft... laat alsjeblieft je wapen vallen.'

Lees verder in *De duistere kant*

Van Karen Rose verschenen bij De Fontein:

Sterf voor mij (2008)
Schreeuw voor mij (2009)
Moord voor mij (2010)
De dood in haar ogen (2011)
De mond gesnoerd (2012)
Van mij alleen (2013)
In vertrouwen (2014)
Heb je me gemist? (2014)
Wreed weerzien (2014)
Over de schreef (2015)
Op de hielen (2015)
Niemand zeggen (2016)
In de val (2016)
In het donker (2017)
In het vizier (2017)
Op het spel (2018)
Niets te vrezen (2018)
Het kwaad in jou (2019)
Nergens veilig (2019)
De duistere kant (2020)

Eerste druk februari 2020

Oorspronkelijke titel *The Edge of Darkness*

Oorspronkelijke uitgever Berkley, an imprint of Penguin Random House LLC, New York

Copyright © 2018 by Karen Rose Hafer

The moral right of the author has been asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2020 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Hans Verbeek

Omslagontwerp Studio Jan de Boer, Utrecht

Omslagillustratie Arcangel Images, Ebru Sidar

Opmaak binnenwerk Text & Image, Assen

ISBN 978 90 261 4809 5

ISBN e-book 978 90 261 4810 1

ISBN luisterboek 978 90 261 5177 4

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.